

Anže Irman Kolar

Končno so pred nami prvomajski prazniki in z njimi počitnice. Tudi april je bil v znamenju praznikov, najprej smo izdelovali snope oz. butare, teden dni kasneje pa je sledilo še barvanje pirhov in priprave na veliko noč. Zaključila se je tudi bralna značka, zlati bralci pa so si za nagrado privoščili noč s knjigo v Šmihelu.

Glorija

Dogajalo se je ...

NARAVOSLOVNO-LIKOVNA ESKURZIJA

5. aprila 2017 smo se učenci umetnosti, raziskovanja organizmov in čebelarstva odpravili na izjemno zabavno in zanimivo ekskurzijo v Muzej čebelarstva na Brdu pri Lukovici in v Živalski vrt Ljubljana.

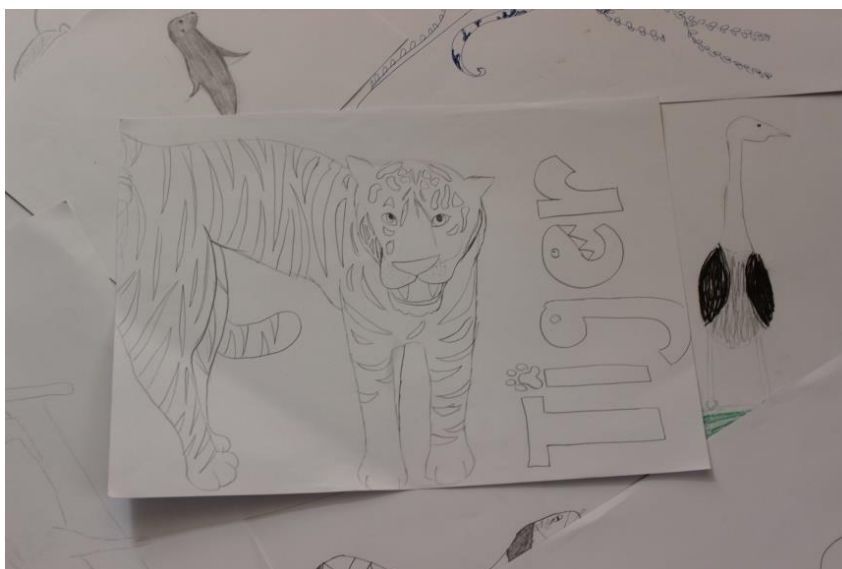
Ob 13.00 smo se zbrali pred športno dvorano, kjer nas je že čakal avtobus. Po slabi uri vožnje smo prišli do Čebelarstva muzeja. Razdelili so nas v tri skupine. V prvi skupini smo najprej poskušali različne vrste medu. Večini je bil najbolj okusen akacijev med, saj je sladek in tekoč. Nato smo šli po čebelarški poti, kjer smo se naučili osnov čebelarstva. Ogledali smo si tudi čebelnjak. Na koncu smo obiskali še laboratorij, kjer smo pod mikroskopom pogledali čebelo delavko, matico in trota. Opazovali smo razlike med njimi.

Nato nas je pod vodila pod Rožnik, kjer smo obiskali živalski vrt. Najprej smo pod vodstvom oskrbnice živalskega vrta pobožali kraljevega pitona, nato pa smo si ga lahko dali okoli vratu.

Ogledali smo si še madagaskarskega tenreka, ki spada v družino sesalcev in je podoben ježu, a z njim ni v sorodu. Ima mehke bodice, ki ne bodejo. Od razburjenja in navdušenja je nekatere celo polulal. Nato smo se odpravili po živalskem vrtu in si ogledali nekaj živalskih vrst.

Meni so se najbolj prikupile surikate, ki so se postavile na zadnje tace ter kukale skozi luknje. Nekateri so živali fotografiral, drugi so jih risali, tretji pa samo opazovali in uživali v njihovi družbi. Med tistimi, ki so jih risali, sem bila tudi jaz.

V Mozirje smo se vrnili okoli sedmih zvečer. Vsi smo se zelo zabavali in se veliko novega tudi naučili.

Karin Puljek, 6. b

ZAPOJMO, ZAIGRAJMO, ZAPLEŠIMO

V četrtek, 13. 4. 2017, smo se v Žalcu udeležili glasbene revije Zapojmo, zaigrajmo, zaplešimo.

Preden smo šli v Žalec, smo imeli vaje. V Žalec smo se peljali s kombijem. Šli smo v dvorano. Ogledali smo si prve nastopajoče. Na revijo je prišel predsednik države Borut Pahor. Ogledali smo si tudi Žalec.

Nastopili smo ob 14.20, potem pa smo plesali. Ko smo se naplesali, smo se odpeljali v Mozirje. Ustavili smo se pri slaščičarni in dobili sladoled.

Bilo je lepo in zanimivo.

Špela Prepadnik, 8. r. OŠPP

PEVSKA REVIJA

V četrtek, 6. aprila, je na Ljubnem potekala medobčinska pevska revija Cicido. Našo šolo sta pod vodstvom učiteljice Lijane Blagovič zastopala otroški in mladinski pevski zbor.

Ob pol šestih smo se pevci mladinskega zbora zbrali pred športno dvorano. Z avtobusom smo se odpeljali do OŠ Ljubno, kjer je otroški pevski zbor že nastopil, saj se je prvi del revije začel ob šestnajsti uri. S svojim prepevanjem so navdušili tako občinstvo kot strokovno spremljevalko revije. Mi smo odšli v eno izmed učilnic in se tam ogreli. Nestrpno smo čakali, kdaj nas bodo poklicali na oder. K sreči ni bilo treba čakati predolgo. Zapeli smo tri pesmi in tudi mi svoj nastop izpeljali odlično. Strokovna spremljevalka je ocenila, da bi lahko s tem programom nastopili tudi na regijskem nivoju. Po končanem nastopu smo odšli nazaj v učilnico, imeli malico, nato pa smo lahko odšli k staršem ali se z organiziranim prevozom vrnili nazaj v Mozirje.

Mia Sara Leskošek, 8. b

SNEMALI SMO FILM

Pri slovenščini smo brali črtico Potolčeni kramoh iz zbirke Solzice. Napisati smo morali scenarij za snemanje. Tisti, ki pa so hoteli, so lahko posneli kratek filmček. Sošolci Luka, Tai, Vid, Jon in jaz smo se odločili, da ga bomo posneli.

Ko smo dokončali scenarij, smo izbrali vloge in snemalca. Za snemalca smo določili Vida. Jaz sem se odločil, da bom odigral glavno vlogo. Glavno vlogo je imel tudi Luka, ostala dva pa sta igrala otroka. Nato smo se odločili, kje bomo filmček snemali. Med vikendom smo se s kolesi odpravili iskat primerno lokacijo, kjer bomo snemali. Vsebovati je morala: travnik, gozd in še potoček, preko katerega si lahko skočil. Našli smo jo, pa še daleč ni bila. Nato pa smo morali poiskati kostume, ki so morali biti čim bolj taki kot v starih časih. Jaz sem imel malo več dela, saj bi si moral poiskati še belo lasuljo, ki pa je na žalost nisem našel.

Nastopil je dan snemanja. Zamujal sem že, zato sem z vso močjo pritiskal na pedala. Če bi zamudil, bi odšli brez mene. Na srečo mi je le uspelo priti pravočasno. Ko smo se zbrali, smo najprej poizkušali, katera kamera bo najboljša. Bila je na mojem telefonu. Bil sem zelo vesel. Nato smo se preoblekli v kostume. Začeli smo vaditi. Pomagati nam je prišla tudi Lukova sestra Lara. Igrala je otroka, saj smo jih imeli premalo.

Razposajeni otroci se igrajo igro piške in jastreb

Ko smo vse zvadili, smo poiskali najboljši prostor, kjer naj bi stal snemalec. Nato smo končno začeli snemati. Potrebovali smo kar nekaj časa, da je nastal lep filmček. Velikokrat smo se med snemanjem začeli smejati ali pa je kdo kaj narobe rekel. Enkrat pa je spodrsnilo snemalcu in je padel. Na srečo ni bilo nič hudega, samo moj telefon je bil malo umazan. Po koncu smo bili vsi ponosni, da nam je uspel tak lep filmček. Nato smo se preoblekli v »normalna« oblačila. Jaz pa sem moral zamenjati tudi čevlje in nogavice, saj sem moral po scenariju stopiti v vodo. Po koncu smo veseli in srečni odšli domov.

Cencelj je užaljen in prizadet

Doma sva z atijem filmček uredila, izboljšala glasnost in dodala glasbo. Ko je napočil dan, ko smo morali filmček predstaviti, smo bili vsi nervozni. Nismo vedeli, ali bo v redu ali ne. A izkazalo se je, da smo mi posneli najboljše in vsem je bil zelo všeč. Učiteljica pa je celo predlagala, da bi se med glavnim odmorom vrtel po televiziji, ki je na hodniku v šoli. Bili smo zelo veseli in ponosni. Ugotovil pa sem, da je snemanje filmov naporno in odgovorno delo.

Lovro in Cencelj postaneta prava prijatelja

Miha Kranjc, 7. a

ŠOLSKI PLESNI FESTIVAL V VELENJU

V sredo, 19. aprila smo imeli plesno tekmovanje v Velenju. Učenci od 1. do 9. razreda smo se potegovali za najboljšega posameznega plesalca v POPU, LATINU in v HIP-HOPU. Na to tekmovanje se je prijavilo 24 šol, tekmovalo je okoli 300 učencev.

Najprej je bilo tekmovanje v standardnih plesih. Uvrstitve: MANCA ZALUBERŠEK IN ANŽE FINKŠT (4. mesto), JAN WEISS IN NIKA JEVŠNIK (6. mesto), SARA ACMAN IN NEJA NAPOTNIK (11. mesto).

V latinskoameriških plesih pa sta iz naše šole tekmovala MANCA ZALUBERŠEK in ANŽE FINKŠT, ki sta osvojila 2. mesto.

V posameznih plesih so pri mlajših tekmovali: LANI, MARUŠA, TEJA, LAN, IZAR in FLORJAN; pri starejših pa smo tekmovali: MANCA, NEJA, ANJA, TAJA, SARA in ANŽE. Anže in Manca ter Jan in Nika so se v plesih v parih uvrstili na državno tekmovanje.

Učenci OŠ Mozirje smo med sodelujočimi šolami skupno zasedli 2. mesto. Vsi tekmovalci smo bili zelo veseli. Hvaležni smo naši mentorici Mojci Štancar, ki ima vedno čas za nas, nas podpira in vodi. Imamo dovolj motivacije, zato si želimo biti naslednje leto na 1. mestu.

Taja Majhen, 8. b

BARVANJE Z NARAVNIMI BARVILI

Pri izbirnem predmetu poskusi v kemiji smo barvali jajca z naravnimi barvili. Imeli smo tri barvila, in sicer rdeče zelje, kurkumo in čebulne olupke. Najprej smo vodo v loncih zavreli, potem pa dodali kis. Kis smo vodi dodali, da se je barva bolje prijela na jajce. Nato smo lahko jajca dali v nogavice in dodali zraven različne rože ali liste. Ko smo to pripravili, smo nogavice zavezali in jih dali v barvilo. Do drugega dne smo jih pustili v vodi. Zjutraj smo videli, da so se jajca obarvala rumeno (kurkuma), modro (rdeče zelje) in rjavo (čebulni olupki).

Urška Gaber, 8. b

OBIČAJI OB VELIKI NOČI

Velika noč simbolizira največji krščanski praznik. Kristjani praznujejo Jezusovo vstajenje od mrtvih. V velikem tednu so pri nas znane različne šege, od katerih je večina povezana s krščanstvom. Na veliki četrtek tako za tri dni utihne cerkveni zvon, prav tako pa tudi vsi zvončki in orgle. V Dravski dolini so verjeli, da se znebiš zobobola za celo leto, če takrat, ko zvonove zavezujejo, trikrat poljubiš tla. Ponekod na Koroškem so gospodinje zaprle vso perutnino na veliki četrtek v klet ali kak drug temen prostor, kjer je morala brez zrna in vode čakati do velike sobote. Po tej legendi so bile živali obvarovane pred jastrebom, lisico in dihurjem.

Veliki petek je edini dan v letu, ko v cerkvi ni maše, saj naj bi na ta dan Bog spal. Z velikim petkom so nekoč na kmetih že prenehali delati na polju. Vremenski pregovor za velikonočni petek pravi, da dež na ta dan pomeni sušno ali nerodovitno leto. V Šaleški dolini pravijo, da bi tisti, ki bi delal zadnje tri dni, napravil polja nerodovitna. Štajerci so menili, da je te dni zemlja mrtva, zato niso orali. Veliki petek je bil nekoč najstrožji postni dan, marsikje so se postili tudi v soboto. Znana velikonočna postna jed je 'aleluja', ki so jo gospodinje dale na mizo v soboto dopoldne. To so kuhani posušeni repni olupki (ponekod dodajo vanjo kašo ali pa jo zalijejo z juho, v kateri se je kuhalo suho meso), in ta jed se je obdržala v čast in spomin na hudo lakoto, ki je vladala po slovenskih deželah več stoletij nazaj. Ženske na veliki petek tudi ne smejo prati.

Velikonočni ponedeljek je dela prost dan, primeren za obisk prijateljev in znancev. Veliko noč simbolizira tudi hrana, npr. rdeči pirhi simbolizirajo kapljo Kristusove krvi, hren je simbol žeblja, s katerim so Kristusa pribili na križ, potica simbolizira Kristusovo trnovo krono, jajca so simbol pomladi, oznanjujejo novo življenje, cvetje je simbol za Jezusovo vstajenje od mrtvih, kruh pa predstavlja življenje.

Sara Jernejc, 8. b

Literarni kotiček

DETEKTIVKA MARY in zlata skrivnost

Mary je enajstletno dekle, ki živi v središču Londona. Živi z mamo, očetom in mlajšim bratom Johnom, ki je star sedem let. Na prvi pogled je Mary zelo običajno dekle. Dolge skodrane lase ima spete v čop, oblači se preprosto, kavbojke in majice, v šoli pa nosi uniformo. A Mary je zelo pametno in radovedno dekle z zelo zanimivim hobijem. V prostem času je detektivka. In Mary ni majhna punčka, ki raziskuje le izginotje radirk v šoli, temveč se ukvarja s pravimi kriminalnimi primeri.

Med zimskimi počitnicami so se Mary in njena družina odpravili na smučanje. Prebivali so v zelo lepem hotelu. Vsako dopoldne so se smučali, popoldne pa so odkrivali bližnje znamenitosti. V sredo so odšli na pohod v hribe in med potjo naleteli na par stoletij staro razpadajočo cerkvico, ki ji čas in narava nista prizanesla. V ruševinah se je prepletalo trnje. Cerkvenih kipcev ni bilo več. Niti dreves ne, le hribi okrog in okrog. Tu in tam verjetno pride tudi kakšen turist, a jo hitro popiha nazaj v dolino, saj je tukajšnji veter zelo neprijeten. Ko so ruševine pokrite z debelo snežno odejo, pa je vse še bolj strašljivo. A Mary je zelo pogumna, zato si je vse pogloblje ogledala. V snegu je videla sledi lopate. Hitro je ugotovila, da se tam dogaja nekaj čudnega; za trenutek se ji je zazdelo, da jih nekdo opazuje. Ko so se vrnili v hotel, so najprej odšli na večerjo. Zelo so bili lačni, saj je bil pohod dolg. Vrnitev v sobo pa jih je zelo razburila. Vse je bilo razmetano. Mala vratca sefa so bila odprta. V njem je bila tako kot prej denarnica z vsemi dokumenti in denarjem. Očitno je nekdo nekaj iskal, a ni našel. Po podrobnem pregledu so namreč ugotovili, da jim ničesar ne manjka. Ker v vasici ni bilo policije, je vajeti v svoje roke prevzela Mary. Vzela je svoj mali zvezek in začela zapisovati. Takoj je vedela, da za to dejanje ni kriva čistilka, saj bo prav ona imela zdaj največ dela in nobene koristi. Torej je čistilko in druge uslužbenke hotela lahko mirno prečrtala na seznamu osumljencev. Vse bolj se ji je dozdevalo, da je dogodek povezan s sledmi lopate v snegu pri cerkvici. Torej jih nekdo opazuje in zasleduje. Staršema je to raje zamolčala, da ne bi bila preveč v skrbeh. Sama pa je sestavila načrt. Vrniti se bo treba k cerkvici.

Mary naslednji dan dopoldne ni odšla na smučanje. Odločila se je, da bo raje ostala kar v hotelu. Usedla se je na kavč pri recepciji, spremljala dogajanje ter prisluškovala pogovorom.

Naenkrat pa na mizici zagleda časopis, v katerem je pisalo, da je po šestih letih za zapahi iz zapora pobegnil ropar zlatarne, George Killer. Njegovega zlatega zaklada menda ni še nihče našel. George so iskali. Mary je takoj začutila, da je povezan z njihovim dogodkom. Popoldne je očka prepričala, da sta še enkrat odšla k cerkvici. Po dolgi poti do nje sta bila že malce izmučena. Ko sta zaslišala, da nekdo prihaja, sta hitro skočila in se skrila za steno cerkvice. Prišel je moški s črno brado in očali. S sabo je imel tudi lopato in začel je kopati. Mary je takoj prepoznala obraz iz časopisa. Bil je George Killer. Z očkom sta se po snegu tiho splazila na varno razdaljo. Očka je v telefon vtiskal številko 113. Policija je hitro prišla s helikopterjem in ulovila Georga. Na mestu, kjer je kopal, pa je bil njegov zaklad.

George Killer je zopet za zapahi. Nakit iz zlatarne pa je Mary ponosno vrnila zlatarju Williamsu. Še en primer je uspešno zaključen.

Zala Paulina Brišnik, 5. a

SKRIVNOSTNA JAMA

Bil je lep julijski dan. Zelo sem bil vesel, ker so bile počitnice. Na obisk je prišel Nal. Razveselila sva se drug drugega.

Takoj sva odšla v bližnji gozd. Šla sva raziskovat. Gozd je vedno poln skrivnosti. Nekaj časa sva hodila, ko je Nal nenadoma izginil. Klical sem ga. Njegov glas sem slišal nekje v daljavi. Iskal sem ga. Nala nisem videl nikjer, čeprav sem slišal njegov glas. Prihajal je iz velike luknje ob stari smreki. Nal je padel v luknjo. Sedaj je bilo pojasnjeno njegovo skrivnostno izginotje. Sporočil mi je, da ni poškodovan. Odločil sem se, da se tudi jaz spustim v luknjo. Zopet sva bila skupaj, le da sva bila sedaj v veliki podzemni jami. Nisva mogla verjeti svojim očem. Jama je bila čudovita. Krasili so jo majhni kapniki. Skozi luknjo je prihajala čudovita svetloba, v daljavi pa sva slišala vodo. Šla sva za šumom in našla mali izvir. Voda je bila okusna. Jamo sva preiskala po dolgem in po čez. Bila sva prava raziskovalca. Po večurnem raziskovanju sva se odpravila domov. Tu pa se je pojavila težava. Nikakor nisva prišla iz jame. K sreči sva imela v žepih telefona. Zanimivo je bilo, da do tistega trenutka nanju še pomislila nisva. Na pomoč sva poklicala mojega atija. Rešil naju je iz globine. Vse sva mu povedala. Ati je poklical jamarje. Z Nalom so nama podelili priznanje, saj sva odkrila novo jamo. Največje priznanje pa sva dobila, ko so jamo poimenovali po naju. Jama je dobila ime Janal.

Vas zanima, če sva še kdaj bila v »najini« jami? To izveste v naslednji zgodbi.

Se nadaljuje ...

Jan Vrabič, 5. a

REŠEVANJE PLEMENA KOKOBANANA

Pirat Miha je kapitan na veliki trijamborni ladji Skrita smrt, na kateri je še pet piratov: Lojz, Štefan, Mitja, Franci in Rihard. Ne smemo pa pozabiti na želvaka Kikija in papagaja Kokota. Miha je seveda za krmilom, Lojz in Štefan streljata s topovi, Mitja kuha, Franci je v opazovalnici na vrhu najvišjega jambora, Rihard pa je mojster za vse. Miha ima na levi roki tatu meča, Lojz je majhen, ima velika ušesa, Franci in Mitja imata vsak po eno leseno nogo, Franci ima ogromna usta in je brez enega očesa, Mitja pa ima velik nos. Rihard pa je takšen kot škrat: majhen, z velikimi ušesi in očmi. Skupaj so pirati doživeli že ogromno pustolovščin.

1. ZASTRAŠUJOČE PISMO

Miha in pirati so imeli popoldanski počitek, ladja je mirno plula. Nenadoma se je Miha zbudil in pred seboj zagledal goloba s pismom okoli vratu. Takoj je prebudil ostale pirate in jim na glas prebral sporočilo:

Tu Albert, tvoj najhujši sovražnik.
Se spomniš plemena Kokobanana,
ki si ga lani rešil? Če jutri zvečer nisi
tam, požgemo vas.

Miha je predvideval, da jih bo Albert pričakal v zasedi in se boril, zato je svojim kameradom naročil, naj ladjo pripravijo na boj. Vsi so ga vzeli silno resno. Lojz in Štefan sta napolnila topove, Franci si je pripravil daljnogled, Rihard je zakrpal veliko jadro, Mitja pa je pričel kuhati kosilo.

2. TEŽAVE NA MORJU

Napeli so jadra in z ogromno hitrostjo drveli proti zalivu Bongo plemena Kokobanana. To je ribiško pleme, ki verjame, da so papige svete. Do zaliva je zelo dolga in zapletena pot. Miha je razgrnil zemljevid in piratom ukazal, v katero smer naj obračajo jadra. Ker ni vzel kompasa, je zamenjal strani neba in ladja je nasedla na čeri. Vsi razen Riharda so skočili z ladje v spenjene valove in poizkušali Skrito smrt rešiti s čeri. Rihard pa je med tem krpal ladijski trup. Ko so ladjo končno uspeli potisniti s čeri, težav še ni bilo konec, saj so bili v zalivu Morskih psov. Miha se morskih psov ni ustrašil in je ladjo obrnil na odprto morje. Ker je bil že večer, so se ustavili na bližnjem otoku, kjer so si uredili tabor. Nabrali so nekaj sadežev, ulovili ribe in jih spekli ter pojedli za večerjo. Ko so naslednje jutro prišli na obalo, so se spomnili, da nihče ni zasedal ladje. Imeli so samo majhen čolniček, s katerim so se pripeljali na obalo. Po naključju se je mimo pripeljal Benjamin s svojo posadko in z Mihovo ladjo. Benjamin je Mihov najstarejši prijatelj, kot otroka sta skupaj lovila ribe in rabutala smokve z vrta Albertovega očeta. Miha je Benjaminu pokazal pismo in odločila sta se, da bosta sodelovala. Franci in Koko sta pozorno opazovala, če bosta kje zagledala Alberta. Bolj so se približevali zalivu Bongo, bolj jasno se je videla Albertova ladja.

3. PRETENTANI

Ko so pripluli bliže, so ugotovili, da je to samo maketa Albertove ladje. Kar naenkrat je nekaj počilo in v Benjaminovi ladji je bila luknja. Iz bližnje votline se je prikazala Albertova ladja. Miha in njegova družčina so sprožili topove naravnost vanjo in jo potopili. Miha je Alberta in njegove pirate rešil iz vode in jih odpeljal v zaliv Morskih psov, kjer so skočili z deske. Obljubil jim je, da jih bo odpeljal nazaj domov, na Otok smrti, če bodo čez leto dni še vedno živi.

Ko so prišli nazaj v zaliv Bongo, je pleme pričelo pripravljati gostijo. Ugotovili so, da je kralj plemena, Bongodurian, izginil. Miha je Lojzu rekel, da je čas za paniko. In res je bil. Ugotovili so, da je bil kralj s svojim pomočnikom na sprehodu in da sta padla v jamo. Toda Miha in pirati so ju hitro našli, ker je tudi Franci padel v isto jamo. Vse skupaj so rešili in gostija se je lahko nadaljevala. Skoraj bi pozabili, kje je Kiki. Seveda je spal v spalni mreži.

Po gostiji so se pirati odpravili nazaj na morje, novim dogodivščinam naproti.

MUHA PRIPOVEDUJE

Sem muha Loli in sovražim ljudi. Živim v hiši družine Plonkovih. Ravno to hišo sem izbrala zato, ker so nemarni in puščajo hladilnik odprt. Slaba lastnost hiše je, da lastniki sovražijo, ampak res sovražijo, živali. Če se kdaj na njihov vrt prikrade mačka, ji odsekajo glavo. Imajo celo pravilnik ubijanja živali. A najbolj od vseh sovražijo muhe. Jaz sem še edina od moje stoglave družine, ki je preživela tukaj. Vse so pobili s svojim loparjem za pobijanje muh. Zato tako sovražim ljudi. Najraje bi jih z loparji pobila na tla.

Nekega dne sem ravno jedla ostanke torte, ko me je zagledala gospa Plonk. Čisto je znorela, saj je bila za njihovo družino sramota, če je bila v hiši kakšna živa žival. Tako se je pričel lov name. Ko sem letala, kolikor sem le mogla, sem začela razmišljati: »Zakaj ljudje sovražijo ravno nas? Saj jim nismo nikoli nič naredili.« Ustavila sem se in se odločila. Naj me ubije. Bodo že ugotovili, da smo nekaj posebnega. Čutila sem nitke loparja na svojem hrbtu. Lopar me je zmečkal in postala sem svobodna.

Kaja Firm, 7. a

PES PRIPOVEDUJE

Moje življenje se je začelo, ko sem se skotil na smetišču. Mama je zatem kmalu umrla. Očeta nisem poznal. Bil sem potepuški pes. Nisem imel ne doma in ne družine. Velikokrat sem bil ves premočen, umazan in pogrizen. Hrano sem si iskal po smeteh.

Življenje se mi je spremenilo, ko se je nekega dne pred mano pojavil kombi z napisom Zavetišče za živali. Iz njega je skočil moški v sivem kombinezonu in me zgrabil. Strpal me je v kletko. Odpeljali so me. Od začudenja in strahu se še braniti nisem mogel. V kombiju je bilo pet kletk. V Prvi se je oglašal francoski buldog, v drugi je čisto mirno sedela čivava, v tretji je bil dalmatinec. V četrti sem bil jaz. Če sem iskren, niti ne vem, kakšne pasme sem. Verjetno sem mešanček. Peta kletka je bila prazna. Po 30-minutni vožnji smo se ustavili ob veliki zeleni stavbi, na kateri je prav tako pisalo Zavetišče za živali.

Življenje v zavetišču je bilo težko. Veliko časa smo preživeli v kletkah. Psi so tulili, bili so žalostni. Jaz sem bil zadovoljen, saj sem vsak dan dobil hrano. Vsake toliko časa nas je prišla pogledat kakšna družina; še posebej otroci so si nas do potankosti ogledali. Po navadi so izbrali najlepšega od nas. Tisti srečnež je potem dobil nov dom. Zelo sem si želel, da bi nekdo izbral tudi mene.

In res se je tako zgodilo. Prišel je Janez. Takoj se je zagledal vame. Bil sem ponosen. Dal mi je ime Billi. Zdaj živim v lepi hiši na kmetiji. Uživam vsak dan, ki ga preživim na prostem. Večkrat se spomnim na prijatelje iz zavetišča. Janez mi je obljubil, da jih bova šla obiskat.

Tai Gorenjak, 7. a

DINO PRIPOVEDUJE

Sem Dino in sem ponosni nemški ovčar. Živim na kmetiji, okoli mene je veliko živali. Zelo rad živim tukaj, a še boljše bi bilo, če ne bi bilo mojih lastnikov.

Na kmetiji sem že eno leto, prej pa sem bil v zavetišču. Ko me je prišla posvojiti štiričlanska družina, sem mislil, da bo življenje postalo boljše. Motil sem se. Že takoj prvi dan so me poslali v šolo za pse. Sprejel me je gospod, ki je izgledal pameten ... no ... samo izgledal je pameten. Peljal me je na travnik blizu stavbe z napisom 'Pasja šola'. Ker sem pač pes, sem takoj odvihral in začel kopati. Ko sem izkopal luknjo in sem hotel izkopati še eno, me je gospod udaril po glavi. Prestrašil sem se in se opotekel nazaj. Začel sem renčati. Gospod "pametnjakovič" je končno pokazal, kako je zares neumen. Zravnal je hrbet in začel z roko zamahovati proti tlom. Izgledalo je zelo neumno. Če bi se lahko smejal, bi se smejal tako zelo, da bi me verjetno pobralo. Vprašujoče sem ga gledal, saj mi ni bilo jasno, zakaj kaže proti tlom. Gospod je kmalu obupal in iz žepa potegnil predmet, podoben piščalki. Zajel je sapo in zelo močno zapiskal. Takrat je bilo zelo GROZNO. Ta visoki pisk mi je švignil skozi ušesa. Usedel sem se in si s svojo desno taco poskušal zamašiti ušesa. Takrat se je pisk prenehal. Namesto resnega gospodovega obraza sem dobil prijazen nasmešek. Gospod mi je vrgel priboljšek. Ker je odlično dišal, sem ga zelo hitro pojedel. Bil je okusen.

Tako se je nadaljevalo iz dneva v dan. Ker nisem želel slišati piščalke, sem se zelo trudil, da sem razumel, kar mi je gospod poskušal povedati.

Ko je bilo mojega šolanja konec, sem mislil, da bo piskanja konec. A moje upanje se je razblinilo. Gospod je piščalko dal mojim lastnikom. Res je, da je starejši gospod in gosa nista uporabljala, toda njuna otroka jo obožujeta. Verjetno sta jo vzela svojim staršem. No, lahko se poslovim od svojega popolnega sluha. Tudi kadar nič ne naredim narobe in še POSEBEJ kadar spim, otroka piskata na piščalko kot nora. To me zelo boli, še posebej v glavi. Resnica je, da bi ju najraje porinil čez ograjo in vzel piščalko ter jo zakopal daleč, daleč stran od kmetije.

Če ne štejem piščalke in nadležnih otrok, je moje življenje prav lepo. Vsak dan dobim tri obroke. Pogovarjam se z ostalimi živalmi na kmetiji. Rad se valjam po blatu s prašiči. Najraje imam tekanje po pašniku v družbi konj. Hodim na sprehode, lajam na poštarja in pazim na kokoši. Ne predstavljam si življenja kjer koli drugje. Edina moja želja je, da bi otroka odvrгла tisto trapasto piščalko in bi lahko vsaj enkrat v miru spal.

Ana Petek, 7. a

Kons

ŽIVLJENJE BREZ RESNIC je kot BOLEZEN /

KI se nikoli NE NEHA.

Začetek IN konec

ČLOVEK = NAPAKA

GLEJ svoje OČI ČE HOČEŠ VIDETI

PRAVO SLIKO ...

RESNICA

Skrivnosti

ČAS JE ZA NOV Začetek ...

REŠI ŽIVLJENJE zase...

KDO LAHKO „naredi“ POPOLN svet brez SMRTI ?

TI ŽE NE !!!

Eva, Max, Anja, Klara ♡

Navijamo za njih

ILKA ŠTUHEC

Ilka Štuhec je slovenska alpska smučarka, stara 26 let, živi pa v Mariboru. Za Matejo Svet in Tino Maze je ona tretja slovenska svetovna prvakinja. Najboljša je v hitrih disciplinah, v smuku in superveleslalomu.

Njeni začetki segajo v leti 2007 in 2008, ko je na svetovnih mladinskih prvenstvih osvojila tri zlate medalje. V svetovnem pokalu je najprej nastopila leta 2007 v Lenzerheidu, kjer je žal odstopila.

Do sedaj je njena najboljša sezona leto 2016/17, ko je dosegla 7 zmag in skupno 13 stopničk, osvojila mali kristalni globus v smuku in kombinaciji, druga pa je bila v superveleslalomu. V skupnem seštevku je zaostala le za Američanko Mikaelo Shiffrin in zasedla odlično drugo mesto.

Glorija Mikek, 9. b